

Kan man have respekt for og måske endda venskab med mennesker, man er uenig med? Kan man have en dybtgående dialog med mennesker, som på visse områder har et fundamentalt andet udgangspunkt end ens eget? Det indlysende svar på disse spørgsmål burde være et ja, men er det alt for sjældent i den polariserede verden, vi lever i. En af mange grunde til, at *Tro, kirke og homoseksualitet* er så vigtig og nødvendig en bog, som det er tilfældet, er dens svar på disse spørgsmål. Det er en bog, som ikke alene bør læses af mennesker, som er interesserede i spørgsmålet om kirke og seksuel orientering, men af alle, som ønsker at få eksemplificeret, hvordan man respektfuldt kan diskutere afgørende uenigheder.

Bent Bjerring-Nielsen

præst i Apostolsk Kirke, underviser og forfatter

Som sekretariatschef for LGBT+ Danmark er det noget særligt at skulle skrive en anbefaling af denne bog. På den ene side er jeg dybt uenig i det konservative seksual-etiske ståsted, som bogen bygger på. I min verden er der ikke noget, der taler for, at heteroseksuel kærlighed skulle være det ”rigtige” og alt andet behæftet med synd eller skam. På den anden side er jeg imponeret over det mod, der har skullet til for at tage livtag med samtalen om LGBT+-personer, når man netop kommer fra det seksual-etiske ståsted, som Mikael Wandt Laursen gør. Jeg håber, bogen kan åbne for en debat i frikirkelige miljøer om, hvordan kirkelige fællesskaber kan være med til at tage ansvar for de 7-10 % af deres medlemmer, som tilhører LGBT+-spektret. Alle mennesker er født lige og frie i værdighed og rettigheder.

Susanne Branner Jespersen

sekretariatschef LGBT+ Danmark

Mikael Wandt Laursen giver med *Tro, kirke og homoseksualitet* et modigt bud på at starte en konstruktiv samtale om kirkens forhold til homoseksuelle. Modigt, fordi han fastholder et traditionelt syn på køn og seksualitet og samtidig ønsker at åbne kirken for homoseksuelle, så de møder kirkens fællesskab som favnende og respektfuldt.

Bogen er velskrevet. Det er tydeligt, at forfatteren har undersøgt argumenter og deres ophav grundigt. Det er lige så tydeligt, at bogen springer ud af mange samtaler med homoseksuelle. Samtaler, der har evnet det, bogen argumenterer for: At bygge bro og have en respektfuld samtale om vanskelige emner på tværs af forskellige holdninger og automatreaktioner.

Som præst og teolog gjorde bogen særligt indtryk på mig på to områder: 1) Gentænkningen af, hvad vores faldne tilstand som mennesker betyder for os alle sammen – at han ophæver særliggørelsen af homoseksualitet. 2) Bogens forankring i det konkrete møde med den homoseksuelle. Bogen anviser, hvordan vores møde med mennesker kan være båret af respekt, relation og en fælles vandring mod Jesus.

Tonny Jacobsen, præst ved Bykirken, Vejle
og formand for FrikirkeNet

Som LGBT+person der, efter mange års kamp, endelig har fundet fred med at udleve både seksualitet og tro, kan nogle af de teologiske perspektiver, der bliver fremført i bogen, være lidt hårde endnu engang at blive konfronteret med. Men bogen har en gennemgående respektfuld og omsorgsfuld tone og formår, via nye synspunkter og inddragelse af den omtalte målgruppe, at tage hul på en konstruktiv dialog og tage et skridt nærmere visionen om mindre fordømmelse og ekskludering af LGBT+-personer i kristne kredse.

Christine Walsøe, eventmanager

Mikael Wandt Laursen tager kompetent livtag med den udfordring, som både kirken og LGBT+-personerne oplever i forholdet til hinanden. Selvom hans beskrivelser og analyser tager udgangspunkt i de danske frikirker, ligner de meget en situation, som jeg også genkender i Indre Mission og i dele af Folkekirken.

Forfatteren bekender et klassisk bibelsyn og en kristen seksualetik, som jeg helt deler – samtidig med at han gør op med traditionelle misforståelser omkring de særligt vederstyggelige seksuelle synder. Det har vi brug for. Her hæfter jeg mig især ved den vigtige pointe, at vi alle er ramt af den fælles seksuelle brudthed, som vi deler på tværs af alle seksuelle orienteringer, og som betyder, at vi må række ud som synder til synder og stille os ind under en fælles nåde.

Mikael Wandt Laursen taler ud af sine mange møder med LGBT+-personer og har en realistisk tilgang til kirkens respons på regnbuebevægelsen. En af bogens vigtigste konklusioner er, at kirken altid skal begynde med kærligheden, før vi begynder at kridte den etiske bane op. Hvis vi gør det omvendt, bliver evangeliet ikke hørt, og skammen tager over.

Et af de gode afsluttende råd er, at skal kirken kunne tale frimodigt og troværdigt med og om homoseksuelle og nonbinære i menigheden, forudsætter det et sprog og en tilgang, som vi kan stå ved i det offentlige rum. Et sprog, som kan forstås af alle, og som inkluderer de LGBT+-personer, der alt for længe har følt sig udelukket af det gode kirkelige fællesskab. Det tager tid at lære, men der er ingen vej udenom.

Asbjørn Asmussen
kommunikationschef i Indre Mission

*Hvordan kunne man bedst plante en ny Edens have her på jord?
Var det ved at opføre en mur som værn mod alle tornebuske og nælder
og kun pleje de smalle blomsterbede, hvor der tydeligvis ikke fandtes
noget ukrudt? Eller var det ved at så frø i hele verden?*

Tom Holland¹

Mikael Wandt Laursen

Tro, kirke og homoseksualitet

Hvordan kan kirken blive et hjem
for alle uanset seksuel orientering?

Mikael Wandt Laursen
Tro, kirke og homoseksualitet

© ProRex Forlag 2022
www.prorex.dk
6070 Christiansfeld

All rights reserved.

Bibeltekster bringes med tilladelse fra Det Danske Bibelselskab
og er fra den autoriserede oversættelse af Bibelen fra 1992
© Det Danske Bibelselskab 1992

Kopiering må alene ske i henhold til lov om
ophavsret af 14. juni 1995 med efterfølgende ændringer.

Tilrettelægning og sats:
Christian Larsen, ProRex Forlag

Tryk: CPI

ISBN 978 87 7068 210 7

Indhold

Hvorfor denne bog?	9
--------------------------	---

MENNESKET

Kapitel 1	Lyttende ører fremfor færdige svar	15
Kapitel 2	Kan vi danse lidt mere?	25
Kapitel 3	Anerkendelse i praksis	41
Kapitel 4	Hvorfor fylder spørgsmålet om homoseksualitet så meget?	51

ORDET

Kapitel 5	Skabelsen er seksualitetens fyrtårn	65
Kapitel 6	Tror du, at du kan flygte fra Guds dom?	75
Kapitel 7	En vederstyggelighed	89
Kapitel 8	Vores historie er spændt ud mellem to ægteskaber	99
Kapitel 9	Fra fald til genoprettelse	113

KIRKEN OG DEN HOMOSEKSUELLE

Kapitel 10	Forskellige veje	129
Kapitel 11	Frihed til at tjene	139
Kapitel 12	Fokusér på skridt til at gøre det bedre	147

Afslutning	En kirke for alle Kristussøgende	161
------------	--	-----

Appendiks	Tro mod Guds ord	167
-----------	------------------------	-----

Kildeliste	177
------------	-------	-----

Noter	181
-------	-------	-----

Hvorfor denne bog?

Hvordan kan kirken blive et hjem for alle uanset seksuel orientering? I en del kirkelige sammenhænge er dette spørgsmål ikke længere relevant. Man har taget skridt og ændret teologiske holdninger i en sådan grad, at diskussionen er flyttet til andre områder, men spørgsmålet er stadig særdeles aktuelt i min del af kirken. Vi kan ikke foretage de samme teologiske revisioner og står fortsat i et spændingsfelt: Hvordan kan vi være tro overfor Bibelen og det seksualitetiske ståsted, som vi oplever, Bibelen peger på, og samtidig være et hjem for alle, også dem af os, der falder uden for far, mor og børnkategorien?

I den del af kirken, som jeg vil kalde evangelikal, har vi været stille i lang tid om emnet; først og fremmest fordi der har manglet et sprog og en tilgang, så samtalen ikke blev en "os og dem"-fremstilling. Vi ønskede på ingen måde at sende et misvisende signal om, at vi ikke kan lide den homoseksuelle, men samtidig er vi bange for at signalere, at vi går på kompromis med Bibelen. Kunsten at navigere mellem de to yderpunkter har været så svær, at vi hellere forblev tavse.

Vores tavshed har haft tydelige konsekvenser: Den unge generation i vores kirker er vokset op med en meget ensidig påvirkning fra populærkulturen og samtidig med en fornemmelse af, at det vist ikke er helt ok med homoseksualitet, uden dog at vide hvorfor og uden et nuanceret syn på, hvad kirken egentlig mener om emnet.

Tavsheden har ligeledes betydet, at nok er LGBT+-personer måske blevet budt velkommen i kirkerne, men i nogle tilfælde har de oplevet, at velkomsten i længden var betinget af en seksualforståelse, der var dem fremmed.

Det har også medført, at unge, som er vokset op i en frikirkelig kontekst, og som har erkendt en homo- eller biseksuel orientering, har mødt en ret forskellig håndtering af deres situation fra kirkens side. Nogle steder formåede dygtige ledere at møde den unge først med kærlighed og lytten og senere med gode råd. Andre steder oplevede den unge et pres i forhold til enten at rette ind eller forlade kirken.

Endelig så har tavsheden efterladt mange af vores unge LGBT+'ere med en dyb oplevelse af skam. For tavshed er nemlig ikke tavs. Tavshed siger meget. Hvis vi er tavse om et emne, må det sandsynligvis skyldes, at det er for syndigt til bare at tale om. I fraværet af ord har de unge selv skulle udfylde hullerne, og det har sjældent været med gode og opbyggelige ord til dem selv.

Tavshed er ikke længere en farbar vej. Kirkens historiske forhold til homoseksualitet forpligter til nu at tage spørgsmålet seriøst og modigt give sig i kast med at svare ordentligt på svære spørgsmål. Vi skylder den unge generation at tale. Den står til at overtage ansvaret for vores kirker og menigheder. Derfor kan vi ikke skubbe uudtalte udfordringer over på ungdommens bord.

Vi skylder også vores LGBT+ medsøskende, at de ikke står alene med de svære spørgsmål og overvejelser, som det medfører at have en anden seksuel orientering i en sammenhæng, hvor vi lægger vægt på skabelsen af Adam og Eva som et normativt forbillede.

Målgruppen for denne bog er personer, der deler mit evangelikale konservative ståsted, og jeg har særligt haft kirkelige ledere på alle niveauer i tankerne. Bogens formål er at udvide vores perspektiv,

udfordre vores mentalitet og se vores teologiske fundament fra nye vinkler. Jeg håber, at det vil være en hjælp til at finde et sprog, så vi sammen kan tale om, hvordan vores menigheder kan blive bedre åndelige hjem for alle, uanset seksuel orientering. Målet er således ikke at ændre hverken bibelsyn eller den grundlæggende forståelse af Bibelens budskab om seksualitet og ægteskab. Bogen er heller ikke tænkt som en dialogbog i bred forstand, der ville kunne læses med lige stort udbytte uanset ståsted. En sådan bog bør skrives engang i fremtiden, men jeg starter, hvor vi efter min mening er nødt til at starte: Med en bog til det kirkelandskab, jeg er en del af, som et forsøg på og i håb om at skabe refleksion og sætte samtaler i gang.

Tro, kirke og homoseksualitet er på ingen måde fuldstændig. Den besvarer langt fra alle spørgsmål og kommer ikke med en fyldestgørende teologisk diskussion, hvor mange synspunkter inddrages og brydes med hinanden. Jeg tillader mig ofte at nøjes med at fremføre min egen tolkning.

Det er mit ønske, at bogen kan skabe håb for dem af os, som er vokset op i en kirke, hvor de har været ramt af ensomhed og skam på grund af deres seksuelle orientering; et håb om, at samtale er mulig, og at kirken også må være deres hjem. Jeg har valgt at fokusere på homoseksualitet fremfor hele LGBT+-spektret, fordi det giver en afgrænsning og tydelighed, når vi skal diskutere principper. Bogen ville blive alt for omfattende, hvis alle LGBT+-aspekter skulle med.

Nogle af bogens diskussioner er kun relevante for homoseksuelle og dermed ikke for øvrige LGBT+-personer, mens andre dele er relevante for alle LGBT+-personer. Jeg har forsøgt at bruge betegnelsen "LGBT+-person" de steder, hvor diskussionen uden tvivl kan bruges i hele spektret, men jeg vil fra starten bekende, at jeg ikke er helt konsekvent. Ordet "homoseksuel" er ret gennemgående for tydelighedens, genkendelsens og begrænsningens skyld.

Og så vil jeg her ved begyndelsen komme med en undskyldning til den læser, der har en seksuel orientering, der er rettet mod samme køn, men som synes, det er træls og måske fremmedgørende at blive smidt i en boks som "den homoseksuelle". Ingen af os er kun vores seksuelle identitet, og ingen af os kan bare kategoriseres i en kasse. Mit sprogbrug når på ingen måder i mål, men jeg håber alligevel, at bogens ønske om at møde medmennesket med åbenhed og respekt må trænge igennem.

Jeg vil gerne afslutte med at sige en stor tak til alle jer, der har hjulpet mig med denne bog – som samtalepartnere, testlæsere og konstruktive kritikere. Det har virkelig været en gave! Og en stor tak til min kære hustru og børn, der accepterede, at far sad mange aftener og skrev.

MENNESKET

Kapitel 1

Lyttende ører fremfor færdige svar

”Jeg kan ikke mere.”

Så enkel var konklusionen. Og den var endegyldig. Per (navn ændret) lå på sin seng og kiggede op i loftet. Hans lejlighed var pænt ryddet op, men hans liv var et stort rod.

Han sendte en forsigtig bøn til Gud, inden han tog medicinglasset med alle pillerne og slugte dem, så hurtigt han kunne. Han lagde sig ned med lukkede øjnene og konstaterede, at nu var det slut.

Per var min barndomsven. Vi voksede op på samme gade og legede sammen stort set hver dag. Jeg husker hans far som meget streng, og jeg brød mig ikke om at være på besøg hjemme hos Per, så vi legede ude på gaden i stedet.

Han kom i børnearbejdet i kirken, hvor min far var præst. Her fandt han en tro og et fællesskab, der gav ro og tryghed. ”Jeg forstod, at der var en Gud, der ville passe på mig,” fortalte han mig som voksen.

Jeg flyttede fra byen, men Per blev ved med at komme i kirken. Som teenager blev det sværere for ham at passe ind. Han var bare anderledes og havde slet ikke lyst til at være sammen med jævnaldrende. I stedet oplevede han tryghed og forudsigelighed hos et ældre ægtepar, der havde hjerte for den unge mand. Han færdedes mere og mere hos dem, og hans tøjstil og talemåde mindede mere om en på

over 70 end en på 15. Det bidrog blot yderligere til hans isolation fra jævnaldrende.

Med teenageårene kom der en seksuel erkendelse. Piger sagde ham ikke noget, men han mærkede en tiltrækning mod det samme køn. Det gjorde ham mere ensom. Og skamfuld.

Kirken gled i baggrunden. Venner var der ikke nogen af ud over det ældre ægtepar. Forholdet til faren var anstrengt, og hvis faren ikke kunne elske ham, hvem kunne så? Per begyndte for alvor at hade sig selv.

Som ung flyttede han fra provinsen til København. Her besluttede han at opsøge det homoseksuelle miljø. Det blev en voldsom oplevelse. Den del af det homoseksuelle miljø han mødte, var fokuseret på sex i alle mulige afskygninger og med et højt forbrug af stoffer til de hyppige fester. Troskab var et fuldstændig ukendt begreb i de kredse.

Han forsøgte at passe ind og blive en del af miljøet, men i virkeligheden var hans deltagelse et udtryk for hans selvhad. Før havde selvhadet givet sig udtryk i en ødelæggende madstil, hvor han tog voldsomt på i vægt. Nu blev det en ødelæggende sexstil. Men det var ok for ham. Han vidste, at han ødelagde sig selv med den livsstil og alle stofferne, men alligevel fortsatte han. Han fik en flygtig anerkendelse og en rus fra stofferne. Samtidig lå der også en vis tilfredsstillelse i at ødelægge sig selv. Han fortjente ikke bedre.”

Til sidst fik Per dog revet sig fri af det miljø og fandt venner i andre dele af det homoseksuelle miljø, der ikke stod for en udskejjende livsstil. Hans drøm var at finde et menneske, han kunne dele livet med. En, som var tro, også seksuelt, men de fleste homoseksuelle mænd han traf, anså ikke seksuel utroskab som utroskab.

”Jeg ville så gerne finde én, der ville elske mig mest, hvor jeg mindst fortjente det, for det er der, jeg har mest brug for det,” fortalte han mig senere, men det lykkedes ham aldrig. Trods flere forsøg på

parforhold gik det galt hver gang. Da han oplevede endnu et massivt svigt, opgav han til sidst håbet om at finde den eneste ene at dele livet med.

Sideløbende hermed var Pers liv brudt mere og mere sammen. Selvhadet lå hele tiden lige under overfladen og lokkede ham til at være ligeglad med alt. Troen på Gud havde han stadig, men den blev en mere fjern erindring om en barndomstro, der engang var der. Og så havde han nogle få kristne venner, der bad for ham, selvom de ikke kendte dybden af hans smerte.

Til sidst krakelerede hans liv. Han mistede sit arbejde. Angsten tog over, og han faldt tilbage til stofferne. Den sidste livsognist forsvandt. Han besluttede sig for at afslutte sit liv. Han lagde sig på sengen efter at have slugt alle pillerne. Kort efter mistede han bevidstheden.

I den anden ende af byen var en veninde samtidig ved at lave aftensmad sammen med sin mor, der var oversygeplejerske. Ingen af dem var særligt troende. Pludselig får moren en indskydelse: "Vi skal afsted. Der er noget helt galt med Per." Moren, der normalt var en forsigtig bilist, rasede i fuld fart gennem byens gader. De løb op til lejligheden, som veninden havde en nøgle til, og moren gik direkte ind på soveværelset, hvor hun fandt Per bevidstløs. Det var i sidste øjeblik. Per reddede livet, fordi en anden fulgte en pludselig og uforklarlig fornemmelse.

Da veninden og moren besøgte Per på hospitalet næste dag, tog moren hans hånd og sagde: "Jeg fik lov til, et kort øjeblik, at være en af Guds engle."

I sidste uge sad han i min stue med min kone og mig. Vi har holdt kontakten sådan nogenlunde ved lige. Per fortalte mig hele sin livshistorie. Også alle de detaljer han før har holdt skjult for mig. Han er i gang med rehabilitering. Han vidste, at dette var hans sidste chance.

Vi bad sammen og talte i lang tid. Jeg håber, han kan flytte ind i et kristent bofællesskab. Han håber, de vil tage imod ham, selvom han er homoseksuel.

Jeg fortæller Pers historie. Med hans tilladelse. For at minde om, at vi mennesker aldrig bare er én ting. Vi er aldrig "bare" en homoseksuel eller "bare" det ene eller det andet. Vi er mennesker med en historie. Og nogle gange en smertefuld historie.

Når vi ikke kender hinanden godt, har vi tendens til at bedømme hinanden ud fra nogle umiddelbare og let identificerbare markører: Optræden, tøjstil, status, politiske holdninger etc. Og for at gøre det lettere og mere overskueligt for os selv har vi ovenikøbet en klar tendens til at behandle mennesker, vi ikke rigtig kender, som én stor gruppe. I et vist omfang er det nødvendigt i vores navigering og fortællinger, men generaliseringerne kan antage en stil og karakter, der skaber afstand mellem os og dem. Jeg er ofte blevet puttet i kassen som "ham den kristne", og lige så ofte har jeg selv sat andre i stereotype kasser.

Mon ikke nogen af os har sat den homoseksuelle og andre LGBT+-personer i en kasse?

Men vi er alle mennesker med vores helt egne meninger, holdninger og historie. Det opdager vi, når vi endelig lærer personen at kende. Der falmer alle generaliseringer, og vi finder ud af, at vi på nogle områder har mere tilfælles med vores homoseksuelle nabo end med vores heteroseksuelle ven fra kirken.

Vi skylder at møde hinanden som menneske til menneske, ansigt til ansigt. Og give hinanden mulighed for at komme til orde.

✓ **Det er let at have markante holdninger om en modpart, men sværere når det er et medmenneske.** Hos en modpart bliver alting nemt sort eller hvidt. Hos et medmenneske får du nuancerne, baggrundshisto-

rien, den brede horisont med. Her opdager vi, at medmennesket har en pointe eller to, der er værd at lytte til.

Jeg må blankt erkende, at jeg hørte til dem, der havde generaliserende holdninger om LGBT+-personer. Det er et dejlig let sted at befinde sig, for alting er enkelt, og du er sikker på, at du står på den "rigtige" side. Men jeg opdagede, at jeg ramte skævt. At det stædet, som forekom så sikkert, i virkeligheden sårede og udelukkede mennesker, der er elsket og favnet af Gud, vores himmelske far, ligesom jeg er.

I årenes løb har jeg fået mange LGBT+-venner. Det har udvidet min horisont. Jeg har indset, at verden ikke er sort-hvid, og at LGBT+-personen ofte kæmper både en indre og ydre kamp, som jeg burde forholde mig meget ydmyg overfor.

Livet er ofte sværere som homoseksuel

Mange homoseksuelle er ressourcestærke, glade, afbalancerede og tilfredse mennesker, og alligevel oplever jeg en høj grad af brudthed, smerte og oplevelse af forkastelse hos mine homoseksuelle venner. Slet ikke hos alle, men dog hos en ret stor procentdel.

Naturligvis må én generalisering ikke erstattes af en anden, og derfor understreger jeg, at mange LGBT+-personer trives og har det godt, og at mange heteroseksuelle er brudte og kæmper med forkastelse. Hensigten er ikke at sammenligne, men at påpege, at livet desværre ofte er sværere, når du er en LGBT+-person. Det fortæller mine møder med dem, og det siger statistikken.

På Sundhedsstyrelsens portal Sundhed.dk beskrives nogle af de "negative forskelle i sundhed i forhold til resten af befolkningen" blandt LGBT-personer:²

- Betydeligt færre LGB-personer beskriver deres helbred som særdeles godt eller godt i forhold til heteroseksuelle personer
- Over halvdelen af LGBT-personer har overvejet selvmord, især kvinder og transkønnede. Dette er 2-3 gange flere end i forhold til resten af den danske befolkning
- Under halvdelen af de mænd, der ikke er heteroseksuelle, oplever at have et særdeles godt eller ret godt sexliv. Dette er betydeligt færre end blandt heteroseksuelle mænd
- Personer i homoseksuelle ægteskaber har en risiko for at begå selvmord, der er fire til seks gange højere end blandt heteroseksuelt gifte personer.

Ensomhed er et andet stort problem for LGBT+-personer. Ifølge en undersøgelse af Als Research, der citeres af LGBT+ Danmark,³ føler 28 pct. af LGBT+-personerne sig ensomme, mens det for befolkningen generelt er 5 pct. Blandt lesbiske er det 22 pct., for homoseksuelle mænd 19 pct., for biseksuelle 32 pct. og for transpersoner 46 pct. Næsten hver anden transperson!

Samtidig er det et hårdt liv, der kan vente den homoseksuelle, selv blandt ligesindede. Nogle bliver en del af et udskejende og selvdestruktivt homoseksuelt miljø ligesom historien om min ven Per, før de finder et mere trygt og venligt miljø. Og som min ven oplevede det, er det generelt sværere at knytte langtidsrelationer som homoseksuel, hvilket indebærer mange skift, sår og oplevelser af svigt. I bogen *En langt bedre vej* refereres til en række undersøgelser, heriblandt en omfattende udenlandsk rapport fra 2017, der involverede 14.000 personer. Det fremgår, at "homoseksuelle mænds forhold i gennemsnit havde varet 26 måneder, de homoseksuelle kvinders 35 måneder og de heteroseksuelles 59 måneder."⁴ – et faktum, der kan

forklare noget af den voldsomme overrepræsentation af selvmordsrisici blandt homoseksuelle i ægteskab i forhold til heteroseksuelle.

På baggrund af mange sjælesorgssamtaler er det min erfaring, at homoseksuelle oftere end andre bærer rundt på en smertelig barndomsfortælling. Det gør deres situation langt mere kompliceret og uoverskuelig. Min vens historie om et grundlæggende selvhad er, ifølge ham selv, en historie, han ofte hører eller fornemmer hos andre i LGBT+-miljøet. Jeg er ikke bekendt med omfanget eller hyppigheden af dette, men det er i hvert fald ikke unormalt.

Det kalder på lyttende ører snarere end på færdige svar.

En stor del af forklaringen på disse forhold hænger utvivlsomt sammen med oplevelser af forkastelse og forhånelse, måske endda fra ens nærmeste. Nogle oplever hadforbrydelser, når andre ikke kan udstå synet af dem. Mange lever med frygt og skam over at være anderledes og ikke passe ind i normen.

I kristne kredse kan en voksende homoseksuel erkendelse være koblet med stærke følelser af skyld og skam og frygt for at gå fortabt. Dertil kommer frygten for at miste venner og måske ikke længere kunne færdes i kirken, hvor man er vokset op.

Mange faktorer spiller uden tvivl ind, og sikkert er det, at der ikke kun er en enkel forklaring på alt dette. Under alle omstændigheder har kristne et stort ansvar for at møde homoseksuelle med kærlighed, omsorg og vilje til at lytte, også til den indre kamp, som mange LGBT+-personer står midt i. *Vores rygradsreaktion må ikke være at gå i forsvar, når vi møder en LGBT+-person, men betingelsesløst at vise kærlighed.*

De satte kærligheden først

Kirker har ikke meget at rose sig af i mødet med homoseksuelle ned gennem historien.

Engang var homoseksuelle marginaliserede og forfulgte i samfundet. Hvad gjorde kirken dengang? Var den de svages fortalere, der stillede sig i gabet for dem, som ingen brød sig om, og som folk væmmedes ved?

Eller deltog kirken i koret af dem, der fordømte de fordømte? Frygtede den, at de homoseksuelles livsstil kunne smitte og underminere samfundet? Holdt kirken sig på den sikre teologiske grund, hvor den ikke kunne mistænkes for at træde uden for de almindeligt accepterede samfundsnormer?

Svarene behøver jeg ikke at skrive. Vi kender dem. Sammen med resten af samfundet holdt kirken typisk de homoseksuelle på afstand.

Op gennem historien har der været kristne, der var forud for deres samtid. De var helte i kampen for frihedsrettigheder til undertrykte og marginaliserede. De kæmpede for, at ethvert menneske er værdifuldt i Guds øjne og skal behandles derefter. Men ***desværre er der ikke mange helte i historiens løb, der har favnet de homoseksuelle og været en Guds engel for dem.***

Der er dog enkelte. Den fremtrædende og respekterede anglikanske leder og teolog John Stott støttede i 1970 bogen *The Returns of Love: Letters of a Christian Homosexual*, der opfordrede kirken til at møde homoseksuelle med omsorg og barmhjertighed. Det var tre år efter, at England havde ophævet straffen for homoseksuel sex. I 1980 var Stott medudgiver af et manifest, der var et forsøg på at få en samtale i gang i kirken om, hvordan vi bedst kan møde den kristne homoseksuelle.⁵

En anden helt var den kendte amerikanske evangelist Billy Graham, der flere gange fremhævede, at alle er velkomne hos Jesus, uanset seksuel orientering. Da præsident Lyndon B. Johnsons toprådgiver Walter Jenkins i 1964 blev grebet i homoseksuel aktivitet på et toilet, ringede Graham til præsidenten og opfordrede ham til at møde Jenkins med nåde og tilgivelse, ”ligesom Jesus”, og bad Johnson hilse Jenkins.⁶

Stott og Graham var forud for deres samtid og rakte ud til dem, som andre betragtede med afsky.

Ligesom Jesus.

Han var ikke bange for at sætte sit ry på spil for nogle af dem, der blev mistænkt for at have dårlig indflydelse på samfundet og underminere det moralsk.

Selvom der ikke står noget om Jesus og homoseksuelle i Bibelen, står der en hel del om Jesus og en anden gruppe mennesker, man så ned på dengang. De prostituerede blev beskyldt for at lokke gifte mænd til seksuel utroskab og anset for at underminere samfundets normer og moral. Alligevel var det netop denne gruppe, som Jesus særligt favnede. Han så forkastelsen og smerten i den prostitueredes livshistorie. Han deltog gerne i fester sammen med ”toldere og syndere” og mødte dem betingelsesløst.

Jesus var aldrig bange for sit ry, heller ikke når han spiste middag med Zakæus eller nogen af de andre, der havde dårligt ry. Han var heller ikke bange for at komme i dårligt selskab eller komme til at sende et forkert signal. Han var optaget af at vise mennesker Guds kærlighed og nåde og havde tillid til, at nåden og kærligheden ville skabe den nødvendige forandring. Nogle gange fandt forandringen sted umiddelbart, mens vi andre gange ikke ved, om der vitterlig skete en forandring.

Hos Jesus havde de svage, udsatte og marginaliserede altid et sikkert tilholdssted.

Men han udfordrede dem alle til at følge ham. Han viste dem samme værdighed, som han udviste over for alle andre: at også de skulle omvende sig. Jesus døde også for deres synd og fejltagelser. Deres bitterhed, vrede, had og misundelse. Han gjorde ikke de svage og marginaliserede til magtesløse ofre, men favnede, løftede og udfordrede dem.

Jesus kaldte alle slags mennesker til at omvende sig fra deres eget livsprojekt eller mangel på samme og i stedet lægge deres liv i Guds hånd og følge ham. Alle blev udfordret til at lade sig døbe og give afkald på viljen til at sætte sig selv først. Ingen kunne påberåbe sig, at de var mere hellige end andre eller mere elendige og derfor undtaget fra Jesu kald til efterfølgelse. Hvad enten de havde været farisæere, prostituerede, knivstikkere eller landsforrædere – ingen kunne hæve sig over andre. Ingen havde en særlig aftale. Alle blev udfordret til at tage deres kors op og følge den korsfæstede. I den vandring var alle ligestillede.

Jesu liv og ord udfordrer os. Hvordan vil vi møde mennesker, der har en anden seksuel eller kønsmæssig orientering? Hører vi deres historie og ser smerten i deres liv? Møder vi dem som medmennesker eller som modpart? Går vi i forsvar og gemmer os, eller overvejer vi, hvordan vi kan møde dem med Jesu barmhjertighed og sammen finde vej i en efterfølgelse af Kristus?